

„освобождението имъ отъ Турско. Той и вамъ съчувствува сега. Не се съмнѣвайте. Ще сполучите. Европа „е съ васъ. На дѣло пакъ, ако стане нужда да се при„бѣгне къмъ дѣло, Руситѣ нѣма да ви оставятъ, а ние, „казвамъ ви го още веднажъ, сме приятели на Руситѣ“.

При тия думи той стана, приближи се до насъ любезно, подаде ни пакъ ржка съ най-голѣма учтивость, но, като ни изпращаше, той се поспрѣ правъ и взе да ни разпитва какво е било племето, което е наложило на народа ни името *Българинъ*, славянско ли или *чудско*, и още, каква сжществена разлика сжществува между нашето сегашно славянско нарѣчие и другитѣ славянски езици, сръбския, напимѣръ, каза, и руския. Отговорихме му набързо каквото помнѣхме по първия въпросъ, и каквото можяхме по втория. „Както и да е, каза най-послѣ полузасмѣнъ, тѣ сж нѣща, които не се отнасятъ до мисията ви. Добрѣ сте сторили, че додохте. Желая ви добъръ успѣхъ и бждете увѣрени, че дѣлото, по което сте трѣгнали, ще успѣе“. Той ни изпрати до вратата на стаята.

* * *

Подиръ толкозъ прѣкарани мжчнотии до приимането ни отъ германския канцлеръ всѣки може, ми се чини, да угади сега, колко доволни, да кажа даже радостни излѣзохме ние отъ тая ауденция, особено пакъ като узнахме по единъ положителенъ начинъ, че Русия нѣмало да се задоволи просто съ думи и обѣщания и платонически рѣшения, а ще иска дѣла, и че за тия дѣла тя се готвила и за война.

Слѣдъ ауденцията ни при князь Бисмарка ние ходихме сжщия день въ редакциитѣ на по-важнитѣ вѣст-